

SOMNIS RERE LA TANCA

Antonio era un jove malagueny de dinou anys. Era un noi força alt i musculós, reservat i somiador. Era un noi que estimava els que l'estimaven, i el que més li agradava era passar tardes senceres a les terrasses del seu poble en companyia de la seva gent, però no tenia gaire temps per fer-ho a causa de la seva feina. Feia menys d'un any que havia estat destinat a la frontera de Ceuta. Mai hauria pensat que acabaria allà, però, després de no haver aprovat l'oposició a l'escola de policia, la frontera era la millor opció d'entre les poques que quedaven, les poques que ningú volia.

Awa era una noia senegalesa nascuda a Dakar. Era una jove de només setze anys que no havia tingut pas una vida fàcil. Ja feia dos anys que havia deixat la seva tribu i que es refugiava a petits amagatalls que trobava pels camins del Senegal. Ella no era pas infeliç, però es trobava en la més profunda soledat sense ningú al seu costat. Va marxar de casa als catorze anys, deixant-ho tot enrere, fugint d'un matrimoni de conveniència. No volia passar la resta dels seus dies a la vora d'algú a qui no estimava. Ara creuava tot el desert, envoltada de gent que rumb a Espanya, marxaven amb l'esperança de començar una vida millor.

Després de molts quilòmetres recorreguts, van arribar finalment a la frontera. Van passar moltes nits a la intempèrie, moltes nits en què la jove només pensava en el seu futur i en els reptes que sorgirien durant la seva nova vida. Passaven les llargues nits a un bosc proper a la frontera. Un dia l'Awa va decidir vorejar tota la frontera per veure la gran reixa amb la què s'havia d'enfrontar amb tot el coratge si volia començar de zero. El costat espanyol de la reixa era vigilat per nombrosos policies que la seguien amb la mirada. De sobte, mirant cap a una de les torres de control, la mirada de l'Awa es va creuar amb uns prismàtics que la senyalaven i, quan aquests van permetre que els ulls que hi havia darrere es creuessin amb els de l'Awa, i el temps es va parar per uns instants. La mirada freda d'un policia a la frontera davant de tanta desgràcia es va tornar una mica més dolça a l'instant. Van ser uns segons durant els quals els dos joves van tenir temps suficient per adonar-se d'allò que havien sentit en tant poc temps.

Ara les nits passaven més a poc a poc. L'Antonio volia tornar a veure aquella noia, tornar a veure la seva pell morena i la seva dolça mirada. Volia explicar-li el que sentia, que mai una simple mirada li havia canviat per complet la vida. Dir-li que volia estar amb ella, que ara la seva feina era més bonica veient-la a ella i què s'havia enamorat.

Cada dia, l'Awa seia davant la gran tanca, observant el policia que l'havia salvat de la desesperació i l'home que li havia donat esperances de ser feliç. Cada dia intercanviaven mirades que ho deien tot. Per a ells no calien paraules, només mirades, i era així com s'entien i s'estimaven, en silenci. No hi havia fronteres que atuessin el seu amor.

Després de setmanes, la desesperació de tots els africans era massa forta. No hi havia menjar, les pluges augmentaven i la guàrdia també, així que havien de saltar la tanca fos com fos. Passar d'un costat a l'altre comportava molts riscos, entre aquests morir, però no hi havia alternatives, per això els més de cent africans van decidir que l'endemà farien el gran pas.

Eren moments difícils en què els sentiments estaven a flor de pell, ningú sabia el que passaria. L'Awa, amb els peus plens de llagues després d'haver fet tants quilòmetres descalça, amb l'estómac buit i el cap ple de records, recordava la seva infància, en què hauria passat si no hagués fugit, potser ara seria a les platges senegaleses que tant estimava i que potser mai més tornaria a veure. Potser estaria jugant amb les seves germanes. Potser estaria olorant el perfum tan agradable de la seva mare o potser parlant amb les seves amigues. Però havia de pensar en el futur, en l'Antonio i en totes les portes que se li podrien obrir si aconseguia travessar aquella frontera.

L'Antonio pensava en que si hagués seguit els consells dels seus pares i hagués estudiat, probablement ara seria a la universitat, traient-se una carrera i no estant en una frontera amb un fusell a la mà, amenaçant d'arrencar la llibertat de tots aquells que buscaven una vida millor. També pensava en la jove, quin seria el seu nom..., què li podria haver passat per arribar fins allà... Tenia moltes ganes d'estar amb ella i explicar-li tot, la vida tan meravellosa que podrien viure junts... L'Antonio pensava en el feliços que podrien ser quan tot allò acabés. S'imaginava les seves vides amb il·lusió des de la torre de control, amb el cap a una altra dimensió... AAAAAAAAAAHHHHHHH!!!! Eren crits de dolor i pànic que el van fer tornar a la realitat i adonar-se del que estava passant. L'Antonio es va posar nerviós perquè sabia que Awa estava allà fora i, el fusell es va disparar, ferint-lo així al cor. Ja al terra, i a punt de morir, va alçar el cap i va veure la seva estimada ja sense vida. Ara ja tenia tot el que havia somiat, i entre l'escena de pànic i crits es va fer el silenci.